

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **S. G.**, zastoupen Mgr. Janem Švárou, advokátem se sídlem Karlovo nám. 17, Praha 2, proti žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, odbor cizinecké policie,** se sídlem Křižíkova 12, Praha 8, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 3. 2011, č. j. 5 A 249/2010 – 45,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 2. 3. 2011, č. j. 5 A 249/2010 - 45, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobce S. G. domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 2. 3. 2011, č. j. 5 A 249/2010 - 45, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze (dále také „městský soud“) napadeným rozsudkem zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 10. 2010, č. j. CPPH-21063/ČJ-2010-004003, kterým byl žalobce podle ust. § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 29. 12. 2010 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zajištěn za účelem jeho předání na základě dohody mezi Evropským společenstvím a Ruskou federací o readmisi, publikované v Úředním věstníku EU dne 17. 5. 2007 pod č. L 129 (dále jen „Dohoda o readmisi“).

Městský soud při svém rozhodování vyšel z toho, že pokud policie zjistí při zadržení cizince, který neoprávněně vstoupil na území nebo tu neoprávněně pobývá, že se jedná o občana státu, s nímž má Česká republika nebo Evropské společenství uzavřenu smlouvu o předávání (readmisi) osob, zajistí jej za účelem předání. Pouze v případě, že zadržený cizinec nepodléhá žádné takové smlouvě, je na místě zkoumat, zda jsou u cizince podmínky pro zajištění za účelem vyhoštění. Žalobce proto nemůže s úspěchem namítat, že pokud by měl být jako rodinný příslušník občanky České republiky vyhoštěn, muselo by jeho jednání naplňovat pojem závažného narušení veřejného pořádku [§ 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců]. Žalobce nebyl zajištěn za účelem vyhoštění, nýbrž za účelem předání; žalobou pak nenapadl rozhodnutí o vyhoštění ze dne 6. 10. 2010, nýbrž rozhodnutí o zajištění za účelem předání ze dne 5. 10. 2010. Při přezkoumávání, zda byl žalobce v souladu se zákonem zajištěn za účelem předání, tedy správnímu soudu nepřísluší zabývat se důvody, pro které policie rozhodla o jeho vyhoštění. Ostatně policie tak učinila podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1, 2 zákona o pobytu cizinců, nikoli podle odst. 2, které se právě týkají vyhošťování občana Evropské unie nebo jeho rodinného příslušníka. Žalobce do této kategorie osob nespadá. To, že žalobce má na území partnerku, občanku České republiky, se kterou plánuje budoucí společný život, ještě nečiní z žalobce rodinného příslušníka občanky České republiky, kterého zákon o pobytu cizinců určuje v ust. § 15a odst. 1 a 4. Na žalobce by mohla být použita ustanovení tohoto zákona týkající se rodinného příslušníka občana České republiky, pokud by doložil, že je příbuzným občana České republiky, nebo že má s občanem České republiky trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti. Žalobce přitom sám uvedl, a jeho partnerka to potvrdila, že ve společné domácnosti nežijí; žalobce proto nemůže být posuzován jako rodinný příslušník občanky České republiky. Žalobce svou zmínkou o závažném narušení veřejného pořádku podle všeho poukazuje i na nesprávnou aplikaci ust. § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, které upravuje zajištění cizince za účelem správního vyhoštění (je-li nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo mařit anebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění). I zde nezbývá než zopakovat, že žalobce nebyl zajištěn za účelem správního vyhoštění, nýbrž za účelem předání; žalovaný tedy nezkoumal, a ani zkoumat nemohl, zda u žalobce existuje nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Správní soud nezkoumal, zda trvají podmínky pro zajištění cizince, to může udělat pouze soud v občanském soudním řízení k žalobě podle ust. § 200o občanského soudního řádu. Právní režim zajišťování cizinců se však po 1. 1. 2011 změnil. Podle přechodného ustanovení čl. II bodu 5 zákona č. 427/2010 Sb. se podmínky trvání zajištění cizince, o kterém bylo rozhodnuto podle zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do nabytí účinnosti tohoto zákona, posuzují podle zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona. Podle zákona o pobytu cizinců účinného od 1. 1. 2011 zajistí policie cizince za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. 1. 2009 nebo podle přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství. Žalobce tak nemohl být po 1. 1. 2011 nadále zajišťován za účelem předání, neboť zajištění za účelem předání podle mezinárodní smlouvy se po tomto datu týká již jen občanů Evropské unie, mezi něž žalobce nepatří. Pokud žalovaný hodlal žalobce nadále zajišťovat, musel vydat nové rozhodnutí, tentokrát o zajištění za účelem správního vyhoštění. Městský soud neshledal důvod pro zrušení rozhodnutí žalovaného, a žalobu proto jako nedůvodnou zamítl.

Proti tomuto rozsudku městského soudu (konkrétně proti výroku, kterým se žaloba zamítá) podal žalobce jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost, kterou výslovně opřel o ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Stěžovatel uvedl, že v žalobě bylo namítáno, že přes neoprávněný pobyt ho nebylo možno vyhostit, respektive předat (a tedy za tímto účelem zajistit), neboť je rodinným příslušníkem občana Evropské unie (České republiky) – pět let žije rodinným a soukromým životem se svou družkou M. P. Ačkoliv zákon o pobytu cizinců ani Dohoda o readmisi se explicitně k této otázce nevyjadřují, je nutné v případě ukončování pobytu zohlednit unijní legislativu. Svoboda pohybu a pobytu občana Evropské unie a jeho rodinných příslušníků v rámci členských států Evropské unie je jeho základním právem vyplývajícím z Hlavy IV Smlouvy o fungování Evropské unie. Právo pobývat na území jiného členského státu Evropské unie vyplývá z tohoto práva Evropské unie, nikoliv z vnitrostátního právního řádu členského státu. Stěžovatel proto v návaznosti na Směrnici Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS (dále jen „směrnice 2004/38/ES“) poukázal na to, že k jeho vyhoštění by tedy mohlo dojít pouze za situace, že by jeho jednání představovalo závažné narušení veřejného pořádku. Městský soud však tuto námitku odmítl s tím, že ji nelze uplatnit, neboť žalobce byl zajištěn za účelem předání, nikoliv za účelem vyhoštění. Přísnější ustanovení týkající se vyhoštění rodinného příslušníka občana EU se však nutně musí vztahovat na jakékoliv faktické nucené vycestování, ačkoliv není formálně pojmenováno vyhoštěním (stěžovatel také poukázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2010, č. j. 7 As 79/2010 - 134, o postoupení věci rozšířenému senátu). Skutečnost, zda je rodinným příslušníkem, potažmo zda bude do jeho rodinných vazeb [ať už vazeb jako rodinného příslušníka, či rodinných vazeb ve smyslu článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“)] zasaženo tedy měla být správním orgánem před vydáním správního rozhodnutí hodnocena. Pro absenci těchto úvah měl pak správní soud rozhodnutí o zajištění zrušit. Napadený rozsudek je dále vnitřně rozporný, když soud na jedné straně tvrdí, že při zajištění za účelem předání se policie nemohla a neměla zabývat skutečností, zda je stěžovatel rodinným příslušníkem. Na stranu druhou se však v odůvodnění této otázce věnuje. Je ovšem toho názoru, že jej za rodinného příslušníka občanky České republiky nelze považovat, neboť s M. P. nežije ve společné domácnosti. Tento závěr je však sporný, neboť ustanovení § 15a odst. 4 písm. b) zákona o pobytu cizinců zrcadlí ustanovení článku 3 odst. 2 písm. b) směrnice 2004/38/ES. Na roveň rodinných příslušníků zákon postavil osoby, které s občanem EU mají trvalý vztah, obdobný vztahu rodinnému a žijí ve společné domácnosti. Citovaný článek Směrnice však nehovoří o tom, že osoby musí žít ve společné domácnosti, pouze o prokázaném trvalém vztahu, svazku. Stěžovatel přitom od počátku uváděl, že již pět let je ve svazku s M. P. a ta to v řízení rovněž potvrdila. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek městského soudu a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek městského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že napadený rozsudek městského soudu je třeba zrušit, a věc vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení.

V hlavní stížní námitce stěžovatel rozporuje především závěr městského soudu, že pokud stěžovatel nebyl zajištěn za účelem správního vyhoštění, nýbrž za účelem předání, nemohl s úspěchem namítat, že pokud by měl být jako rodinný příslušník občanky České republiky vyhoštěn (v žalobě stěžovatel kladl instituty vyhoštění a předání na roveň), muselo by jeho jednání naplňovat pojem závažného narušení veřejného pořádku. Stěžejní je zde proto posouzení, jestli byl žalovaný ve svém rozhodnutí povinen uvážit o tom, zda je stěžovatel rodinným příslušníkem občana EU, a pokud ano, zda pro jeho předání musí existovat a také existují kvalifikované důvody. Povinnost žalovaného provést takové posouzení by přitom mohla existovat pouze v případě, že by byl výsledek tohoto posouzení relevantní pro rozhodnutí o zajištění stěžovatele za účelem jeho předání.

Otázkou, zda je správní orgán povinen při rozhodování o zajištění za účelem předání posoudit i skutečnost, zda bude předání možné realizovat, se zabýval v obdobné věci rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 101, dostupné na www.nssoud.cz. Tento senát zdůraznil, že zajištění cizince znamená omezení, nebo dokonce, v závislosti na povaze, délce, důsledcích a způsobu zajištění, zbavení jeho osobní svobody; jedná se tedy o velmi citelný zásah do jednoho z nejvýznamnějších základních práv jednotlivce. Takový zásah může být přípustný jen za přísně vymezených podmínek definovaných nejen zákonem o pobytu cizinců, ale především ústavním pořádkem České republiky. Podle čl. 8 odst. 1 Listiny základních práv a svobod je osobní svoboda zaručena. Podle čl. 8 odst. 2 věty první Listiny základních práv a svobod nesmí být nikdo zbaven svobody jinak než z důvodů a způsobem, který stanoví zákon. Podle čl. 5 odst. 1 Úmluvy má každý právo na svobodu a osobní bezpečnost. Nikdo nesmí být zbaven svobody kromě následujících případů, pokud se tak stane v souladu s řízením stanoveným zákonem: [...] f) zákonné zatčení nebo jiné zbavení osobní svobody osoby, aby se zabránilo jejímu nepovolenému vstupu na území, nebo osoby, proti níž probíhá řízení o vyhoštění nebo vydání (srov. též čl. 9 odst. 1 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech a čl. 6 Listiny základních práv Evropské unie).

Ze všech zmiňovaných právních dokumentů podle rozšířeného senátu vyplývá zákaz svévolného zbavení či omezení osobní svobody. Podle čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy a k ní se vztahující judikatury Evropského soudu pro lidská práva může zajištění nebo jiné zbavení osobní svobody cizince (např. vydávací nebo vyhošťovací vazba) proběhnout jednak pouze v souladu s řízením stanoveným zákonem, přičemž tato právní úprava musí mít určitou kvalitu tak, aby jasně a předvídatelným způsobem vymezovala podmínky zajištění nebo jiného zbavení osobní svobody, a jednak toto zbavení osobní svobody musí sledovat Úmluvou vymezený účel, tedy zabránit nepovolenému vstupu cizince na území nebo realizovat jeho vyhoštění či vydání (viz např. rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ze dne 18. 12. 1986 *Bozano proti Francii*, ze dne 25. 3. 1995 *Quinn proti Francii*, ze dne 25. 6. 1996 *Amuur proti Francii*, ze dne 5. 2. 2002 *Čonka a další proti Belgii*, ze dne 27. 11. 2003 *Shamsa proti Polsku*, ze dne 25. 1. 2005 *Singh proti ČR*, ze dne 27. 1. 2008 *Rashed proti ČR*, ze dne 12. 2. 2009 *Nolan a ostatní proti Rusku*, ze dne 19. 2. 2009 *A. a*

ostatní proti Spojenému království ad.). Rovněž podle čl. 15 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „směrnice 2008/115/ES“) mohou členské státy zajistit pouze státního příslušníka třetí země, o jehož navrácení probíhá řízení, a to za účelem přípravy návratu nebo výkonu vyhoštění, zejména v případech, kdy hrozí nebezpečí skrývání nebo dotčený státní příslušník třetí země se vyhýbá přípravě návratu či uskutečňování vyhoštění nebo je jinak ztěžuje. K zajištění lze přikročit pouze tehdy, nemohou-li být v konkrétním případě účinně uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější donucovací opatření. Jakékoli zajištění musí trvat co nejkratší dobu, a pouze dokud jsou s náležitou pečlivostí činěny úkony směřující k vyhoštění. Ukáže-li se, že reálný předpoklad pro vyhoštění přestal z právních nebo jiných důvodů existovat nebo že přestaly existovat podmínky uvedené v odstavci 1, ztrácí zajištění odůvodnění a dotčená osoba musí být bezodkladně propuštěna (čl. 15 odst. 4 směrnice 2008/115/ES).

Rozšířený senát s ohledem na uvedené dospěl k závěru, že v případech, kdy bude již v době rozhodování správního orgánu o zajištění cizince zřejmé či pravděpodobné, že účel zajištění, tj. správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince, nebude moci být realizován, nebylo by možné zbavení či omezení osobní svobody cizince považovat za souladné s ústavním pořádkem, s mezinárodními závazky České republiky v oblasti ochrany základních práv a podle současného právního stavu ani s citovanými ustanoveními směrnice 2008/115/ES. Správní orgán má proto povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince možnými překážkami správního vyhoštění, předání nebo vycestování tohoto cizince v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo kdy před rozhodnutím o zajištění cizince vyšly najevo. V takové situaci je správní orgán povinen možné překážky správního vyhoštění, předání nebo vycestování cizince před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, předání nebo vycestování cizince alespoň potenciálně možné (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009 – 61, č. 1850/2009 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz).

Rozšířený senát v citovaném usnesení uzavřel, že pokud správní orgán po předběžném zhodnocení všech jemu známých skutečností, jež by mohly vylučovat správní vyhoštění, vycestování či předání cizince, dospěje k závěru, že správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince je i přes tyto skutečnosti alespoň potenciálně možné, je oprávněn rozhodnout o zajištění cizince. V opačném případě je však správní orgán povinen cizince neprodleně propustit na svobodu, neboť zásah do osobní svobody cizince by nemohl být považován za odůvodněný v situaci, kdy by bylo předem zřejmé či pravděpodobné, že zákonný účel omezení osobní svobody nebude moci být naplněn.

V posuzované věci byl stěžovatel zajištěn za účelem předání podle mezinárodní smlouvy, tj. Dohody o readmisi, z jejíhož čl. 2 odst. 1 vyplývá, že readmise státního příslušníka Ruské federace podle této dohody je možná pouze v případě, že *„nesplňuje nebo již nesplňuje platné podmínky vstupu, přítomnosti nebo pobytu na území žádajícího členského státu*“. Nezbytným předpokladem předání je tedy skutečnost, že předávaná osoba nesplňuje podmínky vstupu, přítomnosti nebo pobytu na území České republiky. Pokud je však předávaná osoba rodinným příslušníkem občana Evropské unie, lze učinit závěr o

nesplnění podmínek vstupu, přítomnosti nebo pobytu na území České republiky pouze za předpokladu, že jsou dány podmínky pro omezení jejího volného pohybu po území celé Evropské unie, stanovené právem EU.

Podle čl. 27 směrnice 2004/38/ES, s výhradou kapitoly VI, smějí členské státy omezit svobodu pohybu a pobytu občanů Evropské unie a jejich rodinných příslušníků bez ohledu na státní příslušnost z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví. Tyto důvody nesmějí být uplatňovány k hospodářským účelům. Opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná. Ke zjištění, zda dotyčná osoba představuje ohrožení veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti, může hostitelský členský stát, považuje-li to za nezbytné, při vydávání osvědčení o registraci, nebo nemá-li systém registrace, do tří měsíců od příjezdu dotyčné osoby na jeho území nebo od ohlášení její přítomnosti na jeho území nebo při vystavování pobytové karty požádat členský stát původu nebo v případě potřeby jiné členské státy o poskytnutí informací o případných minulých policejních záznamech o dotyčné osobě. Tato šetření nesmějí být prováděna systematicky. Konzultovaný členský stát odpoví do dvou měsíců. Členský stát, který vydal cestovní pas nebo průkaz totožnosti, umožní držiteli dokladu, který byl z jiného členského státu vyhoštěn z důvodu veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví, opětovný vstup na své území bez jakýchkoliv formalit, a to i když doklad pozbyl platnosti nebo státní příslušnost držitele je sporná. V čl. 28 a 33 pak směrnice 2004/38/ES konkretizuje další podmínky pro vyhoštění občana EU nebo jeho rodinného příslušníka, v čl. 29 upravuje podmínky pro přijetí opatření omezující svobodu pohybu z důvodu veřejného zdraví, a v čl. 30 až 32 stanoví procesní pravidla pro přijímání všech opatření omezujících právo vstupu a právo pobytu. Z čl. 30 směrnice 2004/38/ES pak přímo vyplývá, že k omezení svobody pohybu a pobytu rodinných příslušníků občanů Evropské unie je možné přistoupit pouze rozhodnutím, které se této osobě oznamuje písemně a takovým způsobem, aby mohly porozumět jejich obsahu a jejich důsledkům pro svou osobu.

Předání cizince na základě Dohody o readmisi je přitom zjednodušeným postupem, který nepředpokládá vydání žádného rozhodnutí o předání. Bez rozhodnutí o omezení práva volného pohybu a pobytu na území Evropské unie však nebude u rodinného příslušníka občana Evropské unie splněna podmínka čl. 2 odst. 1 Dohody o readmisi, neboť nebude možné bez dalšího učinit závěr o tom, že tento rodinný příslušník „*nesplňuje nebo již nesplňuje platné podmínky vstupu, přítomnosti nebo pobytu na území žádajícího členského státu*“. Předání rodinného příslušníka občana Evropské unie na základě Dohody o readmisi tedy není vůbec možné. V úvahu by přicházelo pouze správní vyhoštění podle § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, tedy pouze pokud by byly dány kvalifikované zákonné důvody pro správní vyhoštění (viz též usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 – 151).

Není-li tedy předání rodinného příslušníka občana Evropské unie na základě Dohody o readmisi možné, není ani možné jeho zajištění za účelem předání.

Z uvedeného je patrné, že pokud při přípravě předání cizince na základě Dohody o readmisi vyjdou najevo skutečnosti, které by mohly nasvědčovat tomu, že zajišťovaný cizinec je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, nemůže správní orgán přistoupit k jeho předání ani zajištění, aniž by postavili na jisto, zda cizinec je či není rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Pokud by tedy správní orgán za těchto okolností rozhodl o zajištění cizince za účelem jeho předání a ve svém rozhodnutí by pomlčel o tom, jak o této otázce uvážil, trpělo by jeho rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů.

V posuzovaném případě tak zbývá posoudit, zda před rozhodnutím o zajištění stěžovatele za účelem jeho předání vyšly najevo takové skutečnosti, které by nasvědčovaly (alespoň rámcově) tomu, že by stěžovatel mohl splňovat podmínky pro zařazení do kategorie „rodinný příslušník občana Evropské unie“.

Dle Protokolu o vyjádření účastníka řízení ze dne 5. 10. 2010, č. j. CPPH-21063/ČJ-2010-004003, byl stěžovatel dotázán: „*Jste osobou ve smyslu ustanovení § 15a odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb., tedy, že jste rodinným příslušníkem občana Evropské unie, s občanem Evropské unie žijete ve společné domácnosti nebo se o sebe ze zdravotních důvodů nedokážete sám postarat bez osobní péče občana Evropské unie, a nebo jste rodinným příslušníkem občana České republiky.*“ Na tuto otázku stěžovatel odpověděl: „*Již 5 let mám známost se slečnou M. P., nar. X, která je občankou České republiky. Ale nežijem ve společné domácnosti, protože já bydlím na ubytovně.*“ Stěžovatel tedy na přímý dotaz, zda je rodinným příslušníkem občana Evropské unie a zda s ním žije ve společné domácnosti, odpověděl, že má 5 let známost s občankou České republiky a nežije s ní ve společné domácnosti. Odpověď stěžovatele tak byla dostatečnou indicií, že přichází v úvahu zařazení stěžovatele do kategorie rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu, který musí být vykládán v souladu s ustanoveními směrnice 2004/38/ES. I kdyby se žalovaný nedomníval, že by stěžovatel mohl být rodinným příslušníkem občana Evropské unie, měl se stěžovatelem uvedenou informací dále pracovat a své hodnocení této otázky uvést v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, neboť bylo nezbytným předpokladem pro učinění závěru, že předání stěžovatele a tudíž i jeho zajištění za účelem předání je možné. Úvaha o této otázce však v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí zcela absentuje. Toto rozhodnutí proto mělo být městským soudem zrušeno pro nepřezkoumatelnost. Městský soud přitom nemohl tento nedostatek zhojit tím, že úvahy žalovaného nahradil úvahami svými.

Městský soud tedy pochybil, jestliže žalobou napadené rozhodnutí nezrušil pro nepřezkoumatelnost a naopak vyslovil závěr, že pokud stěžovatel nebyl zajištěn za účelem správního vyhoštění, nýbrž za účelem předání, nemohl s úspěchem namítat, že pokud by měl být jako rodinný příslušník občanky České republiky vyhoštěn (resp. předán), muselo by jeho jednání naplňovat pojem závažného narušení veřejného pořádku.

Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů napadený rozsudek městského soudu podle ust. § 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil

k dalšímu řízení, v němž je městský soud podle odst. 3 citovaného ustanovení vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku.

O věci bylo rozhodnuto bez jednání postupem podle § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. prosince 2011

JUDr. Jaroslav

H
u
b
á
č
e
k

předseda senátu